

**Волинський обласний науково-методичний
центр культури**

Ігор Баранюк

Волинь...

Любове безкінечна...

Збірник пісень

Луцьк, 2020

УДК
ББК

Ігор Баранюк

"Волинь... Любове безкінечна" : збірник пісень. Луцьк : Волинський обласний науково-методичний центр культури, 2020. 40 с.

До музичної збірки увійшли пісенні твори завідувача сектору музично-хорового мистецтва та мистецьких шкіл Волинського обласного науково-методичного центру культури Ігоря Баранюка на власні та слова українських і волинських поетів.

Видання ставить перед собою завдання поповнити репертуар окремих виконавців, а саме - солістів-співців, бардів, солістів клубних установ, вокальних ансамблів та хорових колективів.

Кожна пісня пронизана непідробною любов'ю до рідного краю, родини, коханих людей.

Обласний науково-методичний центр культури вбачає роль збірника як літературно-музичного засобу популяризації та пропаганди волинської авторської пісні серед широкого кола краян різного віку.

ISBN

© онмцк, 2020

Передмова

Новий пісенний збірник Ігоря Баранюка «Волинь... Любове безкінечна», укладений напередодні поважного ювілею автора. Тому і пісні в ньому особливі, адже передають найдорожчі почуття: великої любові до рідного краю, сім'ї, друзів, колег по роботі.

Бог обдарував його гідним талантом до творчості. Має немалий досвід музичної практики, грає на багатьох музичних інструментах, пише ліричні вірші, є автором кількох прозових повістей, чудово співає, працює з творчими колективами. Та найбільше проявив себе звичайно у піснях, поєднуючи тут в єдиній іпостасі композитора, поета і виконавця.

Зростав на Волині, саме їй найперша пошана: «...бо їй одній вклонитись низько мушу, бо то мій шлях, мій бій і вороття» (пісня «Вона – Волинь»).

Широкий і непересічний життєвий шлях пройшов Ігор Іванович прямуючи до свого ювілею (від юного випускника Луцької ЗОШ №2 до завідувача сектору музично-хорового мистецтва та мистецьких шкіл Волинського обласного науково-методичного центру культури, відповідального секретаря Волинської обласної організації Національної ліги композиторів та Національної ліги українських письменників імені Павла Чубинського). Шлях достойний справжнього митця, сповнений радощами перемог і муками творчості. Адже творче кредо Ігоря звучить приблизно так: «Кожна пісня має бути абсолютно не схожа на іншу, ніякого пісенного конвєсера не повинно бути». Можу стверджувати це як його товариш, в творчій співпраці з яким написано уже зо два десятки пісень. До речі, багато з них Ігор записав у дуеті з коханою дружиною Нілою і це велика удача.

Пише і співає Ігор Іванович все своє свідоме життя. Щоб не було; «А співати усе ж і хотілось» (пісня «Дякую Вам»). Вам, звичайно з великої букви, бо немає щирішої людини у дружбі як Ігор. Друзі для нього – понад усе!

Не можна оминути і особливо ніжне та благоговійне ставлення композитора до жінки. Він підносить її до небесних висот: «Творець її сюди послав напевно, бо все від неї мліє і болить». Тема кохання пронизує майже всі пісні: «Любове неземна, жива чудесна ...» (пісня «Твій погляд»).

Ігор не просто розвиває свої таланти, він високо цінує таланти людей, що його оточують. Саме тому не мало пісень у збірнику покладені на музику зі слів його друзів: Сергія Цюриця, Володимира Місюри, Петра Коробчука, Юрія Зилюка, Валентина Баранюка та багатьох інших.

Хочу сказати від імені всіх, хто отримає цей чудовий збірник, слова подяки авторові і завершити передмову його словами з пісні «Розгорнулась душа»

Зброю маєм давно – слово щедre й сердечне,

Нам послав її Бог і співають уста.

І не спиться душі та і нам безперечно,

І у цьому співця – пожиттєва мета!

Щедрих творчих літ, ювіляру – співцеві Волинського краю!

Володимир Місюра, член Національної спілки письменників України.

Авторські пісні

Вона - Волинь

З душею, гаряче

Con anima, con brio mf

Де не-бо пах-не лі-со-вим бо-ло- том, де в січ-ні час-то сон-це і теп-
 Де дуже древні Любартові вежі....

Де не-бо лі-со-вим бо-ло- том, де час-то сон-це і теп-

ло, де квітень в по-лі не-да-є ро-бо-ти, бо все нав-круг сні-га-ми за-ме-
 ф

Приспів

ло. Во-на, Во-линь, в мо-роз зі-рі-є ду-шу, вря-ту-є в спра-гу

кож-но-му жит-тя, і їй од-ній вкло-ни-тись низь-ко му-шу, бо то мій шлях
 і їй вкло-ни-тись низь-ко му-шу, бо то

мій біж і во-рок-тя.

Де небо пахне лісовим болотом,
Де в січні часто сонце і тепло,
Де квітень в полі не дає роботи,
Бо все навкруг снігами замело.

Де дуже древні Любартові вежі
В собі тримають таємницю літ -
То все Волинь, яку люблю безмежно,
Вона в мені співає і болить.

Приспів:

Вона, Волинь, в мороз зігріє душу,
Врятує в спрагу кожному життя,
І їй одній вклонитись низько мушу,
Бо то мій шлях, мій бій і вороття.

Мій край - Волинь... Любове безконечна
Від диких гір тікав від тебе я,
Моє спасіння і краса сердечна,
Мій оберіг, кохання і сім'я!

У безутішний час давала сили,
Від сліз звільнитися, устати, йти!
Вона, Волинь, мене щораз живила,
Не дозволяла зіллям порости!

Приспів.

Добрий вечір усім

Спокійно, розповідаючи

Recitato, recitando

p *Am* *Em* *Am* *C* *D7* *Am*

Доб-рий ве- чір у- сім, і сво- їм і чу- жим, ті, що по- ряд у ра- дос- ті й сму- ті.

C *Am* *B7* *Am* *B7* *Em* *C* *Am* *B7*

З ким в по-ва- зі про- жив, в ко- го ві- рив й лю- бив, і ба- га- тим на дар та спо- ку- ту.

Em *accel.* *B7* *Am* *Em* *D* *C* *B7*

Спі- вай-мо ра-зом в цей чу-до-вий гар-ний ве-чір, хай ли-не піс- ня на- ша із са- мих сер-дець

a tempo *Am* *B7* *Em* *Am* *Em* *B7* *Em*

і щи- ре сло- во ніж-но па- да- є на пле- чі, а хто за- ва-ди- ти за- хо-че-хай їм грець!

Добрий вечір усім,
І своїм і чужим,
Ті, що поряд у радості й смуті.
З ким в повазі прожив,
В кого вірив й любив,
І багатим на дар та спокуту.

Добрий вечір усім,
Хай здійметься над ним
Дружня пісня і тепла розмова,
Від хороших бесід
Оздоровиться рід
І ми будемо з вами здорові.

Приспів:

Співаймо разом в цей чудовий гарний вечір,
Хай лине пісня наша із самих сердець
І щире слово ніжно падає на плечі,
А хто завадити захоче – хай їм грець!

Відкриєм душі для любові й сподівання
На новий, сонячний і стоголосий день,
В якому здійсняться всі наші побажання
Про щастя й мир у царстві злагоди й пісень!

Добрий вечір усім,
Вас покликав між тим,
Щоб сказати всім «дякую дуже».
Вам хороші слова
І ця пісня жива,
Мій колего і лагідний друже.

Добрий вечір усім,
Ще раз дякую всім,
За усе, чим зі мною ділились.
Вам вклоняюсь до ніг,
Щоби Бог Вас беріг
І примножував статок і сили.

Приспів.

Дякую Вам

Повільно, схвильовано

Adagio

Agitato

mp

Дя- ку- ю Вам, що до ме- не прий- шли ви в цей ве-чір до- во- лі при-єм- ний,
ча- су для цьо- го та- ки від-най-шли та по- ва- ги я- ко-їсь, на- пев- не. Скіль-ки бу-
ва-ло в нас шас-тя і мук, а при-год,стіль-ки ж від-ча-ю й су- му, зуст- рі-чей гар-них і при-крих роз-лук,
на-віть кри-ку й мов-чан-ня в за-ду-мі. І вну-кам по-ві- да-єш по-шеп-ки ти про сло-во і
піс- ню, ни- ви в жи- тах, зле- ти і від- чай, без них не зрос- ти та
здійс- не- ну мрі- ю, на- род- же- ну в снах.

Дякую Вам, що до мене прийшли
Ви в цей вечір доволі приємний,
Часу для цього таки віднайшли
Та поваги якоїсь, напевне.

Скільки бувало в нас щастя, і мук,
А пригод... Стільки ж відчаю й суму,
Зустрічей гарних і прикрих розлук,
Навіть крику й мовчання в задумі.

Скільки жилили нас жовті поля,
Щедро сонцем напоєні зрання,
Тепла й найкраща у світі земля
І наповнені ночі коханням.

Будні жорстокі і милі деньки
І трясли нас, і славно леліли,
Вмирили дочасно, гасли роки,
А співалось усе ж і хотілось!

Якось, колись ми у сивих літах
Цей часопис відкрим для внуків
Іскорка блисне у юних очах,
І візьмуться за голову руки.

Що ж то життя, і у чому є ціль...?
Ти біжиш, спотикаєшся, друже,
Терпиш наругу, і розпач, і біль...
І для чого й чому? Чи байдуже?

Післяслово

І внукам повідаєш пошепки ти
Про слово і пісню, ниви в житах,
Злети і відчай, без них не зрости
Та втілену мрію, народжену в снах.

Золоте волосся Волині

Легко, з рухом
Dolce, con moto

Ти поглянь *mp* ко- ло се- бе: всі дів- ча- та - зо-рі з не- ба - стру-ни сер-ця гра-ють по зем-лі. *Prispev*

Ка- ро- о- кі та чор-нень-кі, на- че пи- сан- ки гар-нень-кі, у кра- си і ди- ва на чо- лі. Зо- ло- те во- *mf*

во- лос- ся зап- ле- ла у ко- си.. Ра- нок ти- хий сві- жий над се- лом. Рай- дуж- но всміх- ну- лась, в айст- ру

о- бер- ну- лась, на по- ле дих- ну- ла вес- ня- ним теп- лом.

Ти поглянь навколо себе:
Всі дівчата - зорі з неба -
Струни серця грають по землі.
Кароокі та чорненькі,
Нече писанки гарненькі,
У краси і дива на чолі.

Приспів:

Золоте волосся заплела у коси...
Ранок тихий свіжий над селом.
Райдужно всміхнулась,
В айстру обернулась,
На поле дихнула
Весняним теплом.

Легковажні й пустотливі
І, без сумніву, вродливі -
З них почнеться завжди новий день.
Ще й сердечні до незмоги
Посміхнуться вам в дорогу,
Надихнуть народження пісень.

Приспів.

В мого краю, у Волині
Є багатства повні скрині.
Їх до віку не перелічить.
Лиш повір, не передати,
Чого варті в нас дівчата...
Це по-справжньому не оцінить.

Роздуми співця

Drammatico

F m

G

C

Bbm

C

$$F_m$$

mp

Parlando

ко-ли піть-ма о-ку-ту- є у-се криль-ми,
C Fm Bbm

ти- ран цей не ос-тан-ній, їх ще бу-де й бу-де,
D $\flat$ Fm C7 Fm

А те людисько із країв бадужих дальніх,
Закохане у власний фейс з маленьких літ
Убило в голову собі, як не печально,
Що Бог то він, а не отам, де зір політ.

І вершить, нищить і вбиває, що зустріне,
І де мораль, устої, виховання де?
Що за подоба нерозумна та людина,
Коли людського ні на йоту і ніде!

Приспів.

То, мабуть, кара за гріхи землянам, людям,
Коли пільма окутує усе крильми,
Тиран цей не останній, їх ще буде й буде,
Аж доки люди, зрештою, не стануть та й людьми!

Розгорнулась душа

Василію Жданкіну, співцю-патріоту
присвячується

Повільно, схвилювано

Andante agitato

Роз- гор- ну-лась ду- ша, по- вер- ну-лась до за- лу, бо сьо- год- ні ї- ї
ско-лих- ну не-спро-ста. Хо-чу я, щоб во- на вже в цю мить пра-цю- ва- ла. Про- ки-дай-ся від
Приспів
сну – нас че- ка- є ме- та! Не від-сту-пить ду-ша-все для не- ї мож-ли- во, роз- кри-
вай- ся, вже час, бо че- ка- ють Во- ни, і не спи, а пра-цюй,
бо Ду- ша не лі- ни- ва, і по- вин- на дос- та- ви- ти нас до вес- ни. До ті-

\\ -дей.

Розгорнулась душа, повернулась до залу,
Бо сьогодні її сколихну неспроста.
Хочу я, щоб вона вже в цю мить працювала,
Прокидайся від сну – нас чекає мета!

Ми розбудим на світ призабутий світанок
І розкриєм у кожному зерно теплоти.
Ми примусим повірити в сонячний ранок,
Щоб засіялось поле краси й доброти!

Приспів:

Не відступить душа – все для неї можливо,
Розкривайся, вже час, бо чекають Вони,
І не спи, а працюй, бо Душа не лінива,
І повинна доставити нас до весни.

До тієї весни, де вже іній на скронях,
Що і гордість і школа яка для дітей!
Де здобутки твої на екранах і в долях
І залюблений край в щасті й волі людей.

Розгорнулась душа, повернулась до люду,
І в посохлих серцях зажеврів новий цвіт.
І за це я душі вік служитоньки буду,
Розгорнулась душа на весь білий світ!

То посвята співцю, його вірі в свободу,
Він пішов та залишив до ближніх любов,
Щоб століття жила нам від роду до роду,
Освіжала й будила задалену кров.

Приспів:

Зброю маєм давно – слово щедre й сердечне,
Нам послав її Бог і співають уста.
І не спиться душі та і нам, безперечно,
І у цьому співці – пожиттєва мета!

Твій погляд

Любові Рожновій з повагою

Від душі, з натхненням

Animato

p

Лю- бо- ві по- гляд чис- тий та у- тіш- ний о- світ- лю- є

pp

тут ко- жен но- вий день. Ї- ї сло- ва і ніж- ні, і без- гріш- ні на- род- жу- ють нас- на- гу

Приспів *f accel*

до пі- сень. Ї- ї хо- да при- му- шу- є о- жи- ти й то- ді, як роз- пач

a tempo

роз- ма- лю- є світ. Ї- ї вус- та зне- во- лю- ють лю- би- ти у- се

нав- ко- ло й че- рез сот- ню літ.

В Любові погляд чистий та утішний
Освітлює тут кожен новий день.
Її слова і ніжні, і безгрішні
Народжують наснагу до пісень.

Приспів:

Її хода примушує ожити
Й тоді, як розпач розмалює світ.
Її вуста зневолюють любити
Усе навколо й через сотню літ.

А стан Венерою благословенний -
Здригнешся в захваті від нього вмиль.
Творець її сюди послав напевно,
Бо все від неї мліє і болить.

Приспів:

Тобі за тебе вдячність безконечна -
Ти май в достатку світла і добра,
Любове неземна, жива чудесна
Й на мій уклін хай буде вік пора!

Твій рідний дім

Легко, рухливо *mf*

Mobile

В го-ди-ни смут-ку й без-у-тіш-но-ї три-во-ги, у час пе-ча-лі, на-віть го-ря-чи жа-лю
лиш він о-дин че-ка-ти-ме з до-ро-ги і тіль-ки тут зву-ча-ти-ме: "люб-лю".
Твій рід-ний дім, най-близ-чи-ми зіг-рі-тий, все ше-по-ті-ти-ме то-бі: "я жду" і
зро-бить так, що бу-де в ньо-му жи-ти, по-вір ме-ні, як в райсь-ко-му са-ду!

В години смутку й безутішної тривоги,
У час печалі, навіть горя чи жалю
Лиш він один чекатиме з дороги
І тільки тут звучатиме: "люблю".

У ньому пахне материнською любов'ю,
Тут сміх дітей і щирий затишок сім'ї,
Він те, за що розплачуються кров'ю,
Де з року в рік чекатимуть твої!

Приспів:

Твій рідний дім, найближчими зігрітий,
Все шепотітиме тобі: "я завжди жду",
І зробить так, що буде в ньому жити,
Повір мені, як в райському саду!

Приспів.

Твій рідний дім, батьки, родина, діти,
Святі слова - усіх доріг мета,
Бо не любити, значить і не жити -
Єства людського істина проста!

Віктору Зігізмундовичу Зубовичу
на згадку

на згядку

Все чоловіче від природи –
Мети дійдеш або сконай!
А слава й сила твого роду
І у тобі, мій друже, знай!

Як тебе не любить

Рухливо

Con moto *mf* F D7 Gm B7 Gm

Вже піс- ню лі- со- ву ви- тьох- ку- є пта- ши- на і ско- чу- єть- ся з трав

слаб- ка ніч- на ро- са. **Dolce** Bb C F A7 **Приспів** *mp* Dm

про- ки- неть- ся Во- лись- ки- й, ї- ї у- ся кра- са. І ми п'є- мо що- раз

це вра- ніш- не по- віт- ря, пір- на- є- мо в бла- кить, ці- лю- шу і жи- ву,

гой- да- є у га- ях во- лись- ки- й хваць- ки- й ві- тер, во- да по- л'єть- ся в піс- ню,

за- бу- ту і но- ву.

Вже пісню лісову витьохкує пташина
І скочується з трав слабка нічна роса.
Розбудить звірину нова поліська днина,
Прокинеться Волинь, її уся краса.

Приспів:

І ми п'ємо щораз це вранішнє повітря,
Пірнаємо в блакить, цілющу і живу,
Гойдає у гаях волинський хвацький вітер,
Вода пол'ється в пісню, забуту і нову.

І нас весна із хат гонила на подвір'я,
В калюжах гомінких похлопатись до ран.
Ну як, скажи, Волинь, тебе, мій краю рідний,
Душею не любить, убогий ти, чи пан.

Приспів

Співана поезія

Хотіла б я піснею стати

Спокійно, душевно

Слова Л. Українки

Moderato *mp*

С А

Хо- ті- ла б я піс- не- ю ста- ти у сю- ю хви-ли- ну яс- ну.
Щоб геть аж під яс- ні- ї зо- рі по-ли- ну- ти спі- вом дзвін-ким,

5

Щоб віль- но по сві- ті лі-та- ти, щоб ві- тер роз- но- сив лу- ну.
У- пас- ти на хви- лі про-зо- рі, бу- я- ти над мо- рем хиб-ким.

Adagio *mf*

9

Лу- на- ли б то- ді мо- ї мрі- ї і щас- тя мо- є та- єм- не, яс- *rit.*
ні- ші, ніж зо- рі яс- ні- ї, гуч- ні- ші, ніж мо- ре гуч- не. Гуч-

13

ні- ші, ніж мо- ре гуч- не.

a tempo

17

ні- ші, ніж мо- ре гуч- не.

Хотіла б я піснею стати
У сюю хвилину ясну.
Щоб вільно по світі літати,
Щоб вітер розносив луну.

Щоб геть аж під яснії зорі
Полинати співом дзвінким,
Упасти на хвилі прозорі,
Буяти над морем хибким.

Лунали б тоді мої мрії
І щастя моє тасмне,
Ясніші, ніж зорі яснії,
Гучніші, ніж море гучне.

Моя царівно

Не швидко, хвилююче

Слова М. Рильського

Agitato *mp*

То- бі од-ній, нам- рі- я на ца- рів- но, то- бі од- ній дзве-нять мо- ї піс-
 ні; то- бі од- ній в мо- є- му хра- мі див- но пли-
 вуть мо- лит- ви і го- рять ог- ні. У го- ро- ді, де гра-ють
 стру- ни п'я- ні, де віч-ний шум, де віч- на су- є- та, я зга- ду- ю сло-ва тво- ї неж-
 да- ні. І се- ред по- ля, на яс-нім сві- тан- ні, ко- ли ще сном о-хоп- ле-ні жи-
 та, ду- ша те- бе, те- бе од- ну ві- та.

Приспів *accel.*

Тобі одній, наміряна царівно,
 Тобі одній дзвенять мої пісні;
 Тобі одній в моєму храмі дивно
 Пливуть молитви і горять огні.

Приспів:

У городі, де грають струни п'яні,
 Де вічний шум, де вічна суєта,
 Я згадую слова твої неждані.
 І серед поля, на яснім світанні,
 Коли ще сном охоплені жита, —
 Душа тебе, тебе одну віта.

Моє життя веде мене нерівно —
 То на вершини, то в яри страшні, —
 Та скрізь душа співає переливно
 Про очі безтілесні і ясні.

Батьківщина

Від душі, з натхненням

Слова Володимира Місюри

Animato Cantando

mp

Приспів

Земля, що тебе пам'ятатиме -
Одна в цілім світі одна.
Там батько із сивою матір'ю,
Там чистих джерел глибина.

Там квіти у лузі, мов золото,
І листя шепоче в гаю,
Там правди іще не подолано,
Там затишно, наче в раю.

Приспів:

Птахи перелітні вертаються,
Вертаємось з ними і ми.
Із нами любов залишається,
Як пісня, повік між людьми.

Приспів.

Не треба тужити за долею,
Є в кожного зоряний час.
Туманом літа наші долами
Ховають майбутнє від нас.

Приспів.

Заздравна чоловіку

Слова В. Місюри
А7 С

Енергійно
Energi

Енергично *mf* C F Gm C7 F A7 C F

Він доб-рий хло-печь мо-ло-дий, ду-ша йо-го й по-ри-ви чи-сті. І ду-жий ті-лом,

F $\text{B}^{\flat}$ C F **Приспів** A7 *mp* F

і струн-кий, він пер-ший в кож-нім то-ва-рист-ві. За цьо-го хлоп-ця лиш до дна,

C $\text{B}^{\flat}$ F C F $\text{B}^{\flat}$ F C

f од-ні у ньо-го ми й дер-жа-ва, й ко-ха-на в ньо-го теж од-на! Гук-не-мо ж, дру-зі, дру-жно

C F

"Сла-ва!" "Сла-ва!" "Сла-ва!" "Сла-ва!"

Він добрий хлопець молодий,
 Душа його й пориви чисті.
 І дужий тілом, і стрункий,
 Він перший в кожному товаристві.

Приспів:

За цього хлопця лиш до дна,
Одні у нього – ми й держава,
Й кохана в нього теж одна!
Гукнемо ж, друзі, дружно "Слава!"

Зі слів сплете вінок пахкий,
В яким квітучий гай зелений.
Найкращий в світі, дорогий,
Серед усіх для тебе й мене.

Приспів.

В його житті любов палка
І сила волі нездоланна.
Дорога в щастя нелегка
Та для таких, як він жадана.

Зимовий вечір

Співуче, наспівно *mp*

Слова В. Місюри

Cantabile

В сні- ги о- дяг- ну- ло-ся міс-то, у зо- ло-ті ліх-та- рі, свят-
ко- во і у- ро-чис- то князь- мі-сяць сі- я - є вго-рі, князь-мі- сяць сі- я - є вго-
рі. Де дво- є - од- на до- ро- га, ку- ди нас ве-
де, ку- ди? А а, а. Лиш ве-чір і більш ні- ко- го, за на- ми в сні- гу слі- ди..

Приспів *mf*

Ве- чір, зи-мо- вий ве- чір по-вен каз-ко- вих мрій, па- да- є сніг на пле- чі,
пог-ляд із тем-них мрій. Наст-рій зи-ма да-ру- є у не-пов-тор-ний час,
хай же ця мить іс-ну- є тіль-ки для нас, для нас.

В сніги одягнулося місто,
У золоті ліхтарі,
Святково і урочисто
Князь-місяць сіяє вгорі.

Де двоє - одна дорога,
Куди нас веде, куди?
Лиш вечір і більш нікого,
За нами в снігу сліди...

Приспів:

Вечір, зимовий вечір,
Повен казкових мрій,
Падає сніг на плечі,
Погляд з-під темних вій.

Настрій зима дарує
У неповторний час,
Хай же ця мить існує
Тільки для нас, для нас.

Нічого уже не збагнути,
Майбутнє у білій млі,
Лишається усміхнутись
І жити, немов у сні.

Не треба шукати сенсу,
В коханні його нема.
Сніжинки збивають з темпу
Цей вальс, що творить зима.

Матіюла

Тихим кроком,
тужливо

Слова Володимира Місюри

Doloro **Gp**

Ніч- на фі- ал- ка - ца-ри- ця но- чі, зне- мо- ги бар-ва і жар ді- во- чий.

Ко- хан- ня піс- ня й роз-лу- ки ту- га, неж-да- на звіст-ка, над сном на- ру- га.

accel. *mf*

Зі- рок да- ле- ких від- кри- ті о- чі, мов до- лі ше- піт - вус-та про- ро- чі.

a tempo

Ти зво- диш з тя- ми, ко- го ко- ха- єш, пе-чеш сльо-за- ми - за що не зна- єш.

Нічна фіалка - цариця ночі,
Знемоги барва і жар дівочий.
Кохання пісня й розлуки туга,
Неждана звістка, над сном наруга.

Зірок далеких відкриті очі,
Мов долі шепіт - вуста пророчі.
Ти зводиш з тям, кого кохаєш,
Печеш сльозами - за що не знаєш.

Стоїш, мов панна, така тендітна,
Вся незрівнянна і непомітна.
Твої принади - пахучі чари,
Тому і вабиш усіх ночами.

Небесний шлях

Пам'яті Олега Потурая

Повільно, сумно

Слова В. Місюри

Pianguendo

p

Від- хо- дять по- е- ти за об- рій, за край, на ін- шу пла- не- ту під
 Поєми і вірші, хто встиг, хто не встиг...

наз- во-ю Рай. І- дуть у ви- со- кі, у гор- ні сві-ти, у да- лі да- ле- кі, де

Приспів

їх не знай- ти. За- ли- шить- ся піс- ня, на кри- лах зле- тить, ця зов- сім без-

гріш- на, о- нов- ле- на мить, у па- м'я- ті- ми- ті по- ет о- жи- ва,

rososo a roso і бу- дуть зо- рі- ти у кни- гах сло- ва...

Відходять поети за обрій, за край,
 На іншу планету під назвою Рай.
 Ідуть у високі, у горні світи,
 У далі далекі, де їх не знайти.

Поет не даремно живе у борні,
 Оголені нерви - за болі земні,
 І думи й страждання, як чиста роса,
 Як тихе світання, як Божа краса.

Поєми і вірші, хто встиг, хто не встиг,
 Ніхто не напише ніколи за них,
 Літа пролетіли, як цвіт по весні,
 Лиш музи-каліни сумують одні...

Приспів.

Приспів:

Залишиться пісня, на крилах злетить,
 Ця зовсім безгрішна, оновлена мить,
 У пам'яті-миті поет ожива,
 І будуть зоріти у книгах слова... \ двічі.

Ода Свiтязю

З любов'ю, ніжно

Amoroso mp

Слова Володимира Місюри

Нап- нув ві-ри- ла о- стрів- ко-ра-бель, під хма-ра- ми ле- ле-ча ка- ру-сель

на пле- сі роз-гой- да- ли- ся ку- па- ви, ле- лі- ють го-лу- бі за- пла- ви.

Приспів *mf*
Пра-дав-ній край ве- лич-но о-спі-вай; кра-су о- зер бла-кит-них бе-ре-гинь, і Сві-тязь-не-пов-

тор-ний лю-бий край, до- ньо-го крізь ві- ки в зо- рі при- линь. ві- ки при- линь. ві- ки в зо- рі при- линь.

Напнув вітрила острів-корабель,
Під хмарами лелеча карусель,
На плесі розгойдалися купави,
Леліють голубі заплави.

Приспів:

Прадавній край у пісні величай;
Красу озер - блакитних берегинь,
І Свiтязь - живописний, любий край
До нього крізь віки в зорі прилинь.

Краса цих місць чарує багатьох,
Волинь, яку веде за руку Бог,
Ми захвату не в змозі приховати -
Прадавній край велично оспівати.

Приспів.

Де в казку переходить далечінь,
Де різьблять хвилі золотисту рінь
І граду зниклого висвічують палати.
Прадавній край велично оспівати.

Приспів.

Пані і поет

Легким кроком

Слова Володимира Місюри

Andante (♩. = ♩) *mp*

Бу-ло ко-хан-ня зіт-ка-не із мрій, мов квіт-ка в чис-тих ро-сах
на сві-тан-ні. У-се бу-ло для не-ї, тіль-ки їй, і був по-ет. і
Мар-га-ри-та па-ні. Лю-бов ле-ті-ла в си-ню ви-со-чінь, і-ї ні-
чим бу-ло не зу-пи-ни-ти та рап-том пе-рек-ри-ла світ-ло тінь, роз-лу-ки час нас-тав без Мар-га-
ри-ти. Не-хай по-е-ту спо-га-дом сі-я те, що по-вік не мож-на від-тво-
ри-ти: у сло-ві за-кар-бо-ва-не ім'-я і по-ці-лу-нок Мар-га-ри-ти...

Було кохання зіткане із мрій,
Мов квітка в чистих росах на світанні.
Усе було для неї, тільки їй,
І був поет, і Маргарита пані.
Любов летіла в синю височінь,
Її нічим було не зупинити,
Та раптом перекрила світло тінь,
Розлуки час настав без Маргарити.

Приспів:

Нехай поету спогадом сія
Те, що повік не можна відтворити:
У слові закарбоване ім'я,
І поцілунок Маргарити.

Цвіло життя, як вишитий рушник,
Де барви-дні заплетені роками;
Він жив самотньо і до цього звук,
А карі очі снилися ночами.
Кохання шал здіймався й опадав,
Здавалося її вже не зустріти,
Та в пам'яті, як марево стояв,
Прощальний поцілунок Маргарити.

Приспів.

Нам доля все ж дас, де не чекав,
І над проваллям літ місток накине,
Як нагорода тим, хто довго ждав,
Стрічання час у радості прилине.
Вони зустрілись в людному кафе,
Лиш кілька слів... І мить не зупинити;
І ніжним сльозам стомлених небес,
Світилися дивні очі Маргарити...

Рідна школа

Грайливо

Слова Володимира Місюри

Giocoso C_m *mf* F_m C_m F_m B_b F_m G

Той ве-се-лий дзві-нок, в пер-шій кла-сі у-рок по-нес-ли десь у ви-рїй ле-ле-ки.

F_m *mp* G A_b F_m

Ми там ді-ти ма-лі, по-між нас вчи-те-лі на да-ле-кій ди-

E_b D_b $C7$ F_m G C_m

Приспів C_m *accet.* F_m C_m F_m B_b A_b F_m $C7$

Че-рез ма-є-во літ, дру-га шко-ло-при-віт! Як гос-тин-но ти всіх зустр-і-ча-єш. Тут сте-

F_m B_b E_b F_m A_b G C_m C

жи- на ляг-ла у кра-ї- ну доб-ра, ти у-сіх нас по і- ме-ні зна-єш. зна-єш.

Той веселий дзвінок,
В першій класі урок
Понесли десь у вирій лелеки.
Ми там діти малі,
Поміж нас вчителі
На далекій дитинства планеті.

Приспів:

Через маєво літ,
Друга школа - привіт!
Як гостинно ти всіх зустрічаєш.
Тут стежина лягла
У країну добра,
Ти усіх нас по імені знаєш.

Як змінилось життя,
Час летить в майбуття,
Вільний край і Волинь неозора.
Світить нам з далини
І приходить у сни
Незабутня повік друга школа!

Приспів

Запахла липа

Із фолькджаз роману феєрії "Рай-мир"

Пристрасно

Appassionato

Слова Сергія Цюриця

За- пах- ла ли- па зо- ло- та п'ян-ким ме- до- вим теп-лим лі- том, роз- го-во-
ри- лась про лі- та, що ві- дій- дуть зо- рис- тим цві- том. \ Роз-го-во- \ - рис- тим цві- том.

Запахла липа золота
П'яним медовим теплим літом,
Розговорила про літа,
Що відійдуть зористим цвітом.

Бджола у келишках нектар,
Мов господиня щедра носить,
Зоріє золотий ліхтар
До диво-хатки бджілок просить.

Сьогодні весельба і спів,
Сьогодні тут жнива чудові,
Квітуне, зустрічай, тенорів і басів,
Цілункам підставляй вуста медові.

Лелека

Схвицьовано, душевно,
натхненно

Із фолькджаз роману фейєрії "Рай-мир"

Слова Сергія Цюриця

Agitato, animato *p*

Ши- ря- є над о- бійс-тя-ми ле- ле- ка, па- се се-ло, мов доб-рий ян-гол з ви- со-
Крилом впиняє хижки під болотом...

ти. Чи-юсь ха- тин-ку за-вер-та зда- ле- ка, до- кір-ли- во кле-к-тить з не-бес до бо- со- ти. Ле-
acc. Bb Fm G Fm Bb E

ле- чень- ку, мій бус-ли- ку-бо- цю- не, пре-див-ний ян- го- ле мо- їх по-лісь-ких сіл, вар-туй се-
Fm Cm Fm G Cm

ло, лю-дей вар-туй, вар- ту- не, у- ся-ку труд-ність пе-ре- жи- ти дай їм сил.

Ширяє над обійстями лелека,
Пасе село, мов добрий янгол з висоти.
Чиюсь хатинку заверта здалека,
Докірливо клетить з небес до босоти.

Попасує село ген під лісами,
На цвіт-зело жене під гори піщані,
Крильми показує під небесами,
Де через прірви є мости вже дощані.

Крилом впиняє хижки під болотом,
Щоб не загрузли в баговинні й бідності,
І радує усіх сільським польотом,
Бо в кожного літун-бузько на видності.

Де сиротина, чи вдова, чи діва –
Кружляє довго-довго, мов чиясь душа,
Для кожного шукає добродива,
Приликує і правду, й доленьку, й гроша.

Приспів:

Лелеченьку, мій буслику-боцюне,
Предивний янголе моїх поліських сіл,
Вартуй село, людей вартуй, вартуне,
Усяку трудність пережити дай їм сил.

Хепі-енд Бориса Ревенка

Драматично

Слова Віталія Клімчука

Dramatico *mp* C m

F m

У-се-вишній да-ру-є та-лан на лі-та, на-че кад-ри сю-же-ту,
 про-ек-ту-є жит-те-вий е-кран пе-ре-мо-ги, па-дін-ня і зле-ту. По-за кад-ром ма-ест-ро Бо-
 рис муд-рий вчи-тель і доб-рий ко-ле-га, ві-тер манд-рів до Луць-ка при-ніс для лі-то-пи-су
 нам о-бе-ре-га. Хе-пі-енд, не-пов-тор-ний сю-жет
 і лиш тит-ри, як сон-це в зе-ні-ті, як о-стан-ній ря-
 док із ан-кет на хо-лод-нім е-кра-ні-гра-ні-ті.

Усевишній дарує талан
 На літа, наче кадри сюжету,
 Проєктує життєвий екран
 Перемоги, падіння і злету.
 Поза кадром маєстро Борис
 Мудрий вчитель і добрий колега,
 Вітер мандрів до Луцька приніс
 Для літопису нам оберега.

Ця людина пізнала дива
 У краях невідомих, далеких –
 То легенда ходяча, жива,
 Загартована в холод і спеку.
 Він приходить у кадрах живих,
 Наче сонце в імлістім світанні.
 Він ступив на небесний поріг
 Фільмувати дива бездоганні.

Приспів:

\Хепі-енд, неповторний сюжет
 І лиш титри, як сонце в зеніті,
 Як останній рядок із анкет
 На холоднім екрані-граніті.\ двічі

Полинова пам'ять

Сумно, патетично

Слова Юрія Зилука-ліквідатора ЧАЕС

Doloro, patetico *mf*

Па-м'ять мо-я, ох ти, па-м'ять мо-я по-ли-но-ва, на-що так ча-сто йо-го вос-кре-ша-єш і-м'я?..

Мерт-вий Чор-но-биль у снах мо-їх зно-ву і зно-ву

жер-ло ре-ак-то-ра, дах, на я-ко-му сто-яв. Дру-зі мо-ї, лік-ві-да-тори-стал-ке-ри, - де ви? Ті, що ру-ка-ми зби-ра-ли цей я-дер-ний тлін..

З ла-ду ви-хо-ди-ли ро-бо-ти й кра-ни ста-ле-ві, а-ле не ми-

доб-ро-воль-чий ма-лий наш за-гін.

Приспів:

Пам'ять моя, ох ти, пам'ять моя полинова,
Нащо так часто його воскрешаш ім'я?..
Мертвий Чорнобиль у снах моїх знову і знову,
Жерло реактора, дах, на якому стояв.

Друзі мої, ліквідатори-сталкери, - де ви?
Ті, що руками збирали цей ядерний тлін..
З ладу виходили роботи й крани сталеві,
Але не ми-добровольчий малий наш загін.

Приспів.

Чи повернулись додому живі і здорові?
Чи, Боже дай і донині іще живе?
Скільки надій вмерло в нашій із цезієм крові,
Скільки сердець зупинило вже лихо оте...

Приспів.

Знову згадають нас до ювілейної дати,
Скільки було вже і скільки ще буде цих дат..
Пам'ять живе, аби вічно туди повертати,
Щоби Чорнобиль до нас не вернувся назад.

Моє рідне село

Тепло, з душею

Слова Володимира Приходька

Dolce *Cm mp*

Мо- є рід- не се- ло, мо- є рід- не се- ло і та- ко- го не- ма на Во-ли- ні. Ти рос-

ло і цві- ло, ти рос-ло і цві- ло, й не- бе-са над то-бо- ю та си- ні. \\\\ Ти рос- \\\\ си- ні.

A...

Моє рідне село, моє рідне село
І такого нема на Волині.
Ти росло і цвіло, ти росло і цвіло,
Й небеса над тобою та сині.

Босоніж споришем, босоніж споришем
У дитинство вертаю думками
І легесенький щем, і легесенький щем
Простелився до серця рядками.

Чути жайвора спів, чути жайвора спів,
Де поля врожаються хлібами.
Я тут юність зустрів, я тут юність зустрів
У родиннім гнізді із батьками.

Губин ймення твоє, Губин ймення твоє,
Оперезане лісом дугою.
Тут зозуля кує, Тут зозуля кує,
Навіваючи сум над тобою.

Журавочка

Витончено, зі смаком
Delicatamente

Слова Валентина Баранюка

Люб-лю те-бе, хо-ча ти не мо-я, люб-лю те-бе я без-на-
дій-но. При-віт-на ус-міш-ка тво-я взя-ла в по-лон на-дій-но. \ я са-міт-но.

Приспів *accet.* А нав-кру-ги бу-я вес-на, шу-мить дзвін-ко-го-ло-са. Лю-
a tempo бов-ні ча-ри всім во-на й щас-ли-ву мить при-но-сить

Люблю тебе, хоча ти не моя,
Люблю тебе я безнадійно.
Привітна усмішка твоя
Взяла в полон надійно.

Нам загадкову круговіть буття
Весна вертає в край співучий.
Твій голос кличе до життя,
Назустріч йдеш квітуча.

Для мене ти, мов та нічна зоря,
З глибин небес даруєш світло.
Ти відлітаєш за моря -
Сумую я самотньо.

У серці - спогади, любов ясна
Здіймає крила і підносить.
Ти поруч лагідна, земна,
Мені для щастя досить.

Приспів:

А навкруги буя весна,
Шумить дзвінкоголоса.
Любові чари всім вона
Й щасливу мить приносить.

Приспів:

А навкруги співа весна,
Шумить дзвінкоголоса.
Любов дарує нам вона
Цього для щастя досить.

Хвилі Світязя

Легко, рухливо

Слова Валентина Баранюка

Mobile Dm Gm C A7 D7 Gm

mp

Хви-лі Сві-тя-зя чо-вен ко-ли-шуть, бі-лі хма-ри над кра-єм пли-вуть. Синь не- бес-на,

Приспів

зам-рі-я- на ти-ша, де ле-ген-ди у плав-нях жи-вуть. Лю-бий Сві-тя- зю, сер-це спі-ва-

є, ти-сві-ча- до Во-ли-ні-зем-лі; я до те-бе, зем-ний та мій ра-

ю, світ-лі ду-ми не-су і жа-лі.

Хвилі Світязя човен колишуть,
Білі хмари над краєм пливуть.
Синь небесна, замріяна тиша,
Де легенди у плавнях живуть.

Обіймають ліси, мов перлину,
Диво-Світязь - дарунок богів.
Зупинись, мандрівник на хвилину,
Подивися на зелень лугів.

Приспів:
Любий Світязю, серце співає,
Ти - свічадо Волині-землі;
Я до тебе, земний та мій раю,
Світлі думи несучи і жалі.

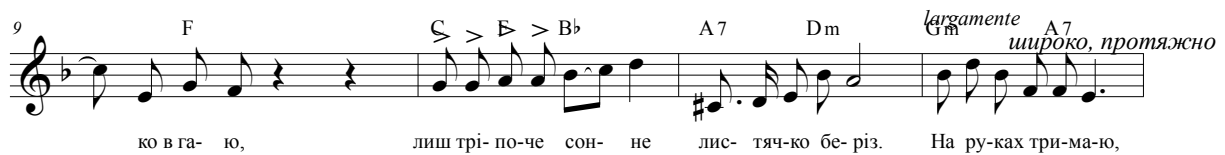
І додасть тобі сили й наснаги
Чарівного Полісся краса,
Подарує медову засмагу
Літнє сонце й піщана коса.

Ген за небокраєм

З жаром

Слова Олени Романюк

Con brio

Ген за небокраєм сонечко сідає,
Скупана веселка в дощику ряснім.
Нічка все вкриває, тільки сну немає
До світання в серці, серці молодім.

Десь дівча гуляє, тихий спів лунає,
Тільки місяць знає, що вона в гаю.
Він дорогу вкаже, де кохання скаже,
Зіркою освітить стежечку мою.

Приспів:

Вже давно дрімає соловейко в гаю,
Лиш тріпоче сонне листячко беріз.
На руках тримаю, міцно пригортаю,
Так своє кохання з гаю я приніс.

Ген за небокраєм сонечко сідає,
Нічкою вкриває темною блакить.
Десь дівча гуляє, милого чекає,
Та моє кохання поруч мене спить.

Світанкові роси

Енергійно, емоційно

Слова Олени Романюк

Energico, espressivo

Dm
F
C
G
C
E7
Am

mp

Як зо-ря сі-да-є, нав-кру-ги сві-та-є, втом-ле-но-ю ніч-ка пос-пі-ша-є геть.
З ночі до світання, ох палке кохання...

Dm
C
G
C
E7

Мо-лодь ще гу-ля-є, і п'я-нить-круж-ля-є їх у по-ці-лун-ках ніж-но кру-го-верть.

Приспів *accel.* *a tempo*

Am
F
Am
Dm
Am
Dm
E7
Am

Сві-тан-ко-ві ро-си, сві-тан-ко-ві ро-си, ві-те-рець ко-ли-ше вра-ніш-ню ро-су. Ох ді-

E7
Dm
E7
Dm
E7
Am

во-чі ко-си, ох ді-во-чі ко-си, роз-плі-та-ла ніч-ка ми-ло-ї ко-су.

Як зоря сідає, навкруги світає,
Втомленою нічка поспішає геть.
Молодь ще гуляє, і п'янить-кружляє
Їх у поцілунках ніжно круговерть.
З ночі до світання, ох палке кохання,
Стриматися важко, як би не хотів.
Серденько кохає і не відпускає,
Та біжить додому мрія моїх снів.

Приспів:

Світанкові роси, світанкові роси,
Вітерець колише вранішню росу.
Ох дівочі коси, ох дівочі коси,
Розплітала нічка милої косу.
Світанкові роси, світанкові роси,
На руках я милу свою занесу.
Щоб не бігла боса, щоб не бігла боса,
Не мочила ніжки вранці у росу.

Я ж її кохану, рідну і жадану
Поцілую щиро, міцно пригорну.
Ніжки її мокрі, від роси холодні
У своїх долонях ніжно обітру.
Світанкові роси і дівочі коси
Не забудь ніколи, як би не хотів.
Посміхнеться сонце за її віконцем,
Стримати я милу так і не посмів.

Роки пролетіли, хоч і не хотіли,
Мов птахи за хмари, і не видно де...
Пізно зрозуміли, шкода, не зуміли
Зберегти кохання, інше не прийде.
Сняться тієї ночі, любі чорні очі,
Стриматися важко, як би не хотів.
Серденько кохає, сну мені немає,
Відшукаю милу, мрію моїх снів.

Зміст

Передмова -----	3
АВТОРСЬКІ ПІСНІ	
Вона – Волинь -----	5
Добрий вечір усім -----	7
Дякую Вам! -----	8
Золоте волосся Волині! -----	9
Ота краса -----	10
Розгорнулась душа -----	11
Твій погляд -----	12
Твій рідний дім -----	13
Ці хлопці -----	14
Як тебе не любить! -----	15
СПІВАНА ПОЕЗІЯ	
Хотіла б я піснею стати! Слова Лесі Українки -----	17
Моя царівна. Слова Максима Рильського -----	18
Батьківщина. Слова Володимира Місюри -----	19
Заздравна чоловіку! Слова Володимира Місюри -----	20
Зимовий вечір. Слова Володимира Місюри -----	21
Матіола. Слова Володимира Місюри -----	22
Небесний шлях. Слова Володимира Місюри -----	23
Ода Світязю. Слова Володимира Місюри -----	24
Пані і поет. Слова Володимира Місюри -----	25
Рідна школа. Слова Володимира Місюри -----	26
Запахла липа. Слова Сергія Цюриця -----	27
Лелека. Слова Сергія Цюриця -----	28
Хепі-енд Бориса Ревенка. Слова Віталія Клімчука -----	29
Полинова пам'ять. Слова Юрія Зилюка -----	30
Моє рідне село. Слова Володимира Приходька -----	31
Журавочка. Слова Валентина Баранюка -----	32
Хвилі Світязя Слова Валентина Баранюка -----	33
Ген за небокраєм. Слова Олени Романюк -----	34
Світанкові роси. Слова Олени Романюк -----	35

Для нотаток

Handwriting practice lines consisting of 30 horizontal dashed lines.

Handwriting practice lines consisting of 30 sets of three horizontal dashed lines.

Handwriting practice lines consisting of 30 sets of three horizontal dashed lines.

Волинський обласний науково-методичний центр культури

Музичне видання

Ігор Баранюк
«Волинь... Любове безкінечна...»

Збірник пісень

Відповідальна за випуск Любов Рожнова
Редагування, набір нотного матеріалу Ігор Баранюк
Редактор Віктор Зубович
Верстка Оксана Курач

Ігор Баранюк
"Волинь... Любове безкінечна" : збірник пісень. Луцьк : Волинський обласний науково-методичний центр культури, 2020. 40 с.

Збірник пісень Ігоря Баранюка на власні та слова українських та волинських поетів.
Рекомендований для поповнення репертуару солістів-співців, бардів, солістів клубних установ, вокальних ансамблів та хорових колективів.

УДК
ББК